

Η ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

Το παράδοξον τοῦτο πτηνόν, καλούμενον καὶ ἀποδημητική ἢ ἀγρία περιστέρα, περιφέρεται εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἀπὸ τοῦ Ὑδωνείου Κόλπου τοῦ πρὸς ἄρκτον τῶν Καναδῶν μέχρι τοῦ Μεξικανοῦ Κόλπου πρὸς νότον, πρὸς δὲ δυσμὰς μέχρι τῶν Πετρωδῶν Ὠρέων· ἀλλὰ πλεονάζει μάλιστα εἰς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τὰ δασωδέστερα μέρη. Εἶναι δὲ ὥραϊον πτηνόν. Ἐπάνωθεν ἔχει γενικῶς ὑπολευκόφαιον γαλανὸν χρῶμα· τὰ κατὰ μέσον τῆς οὐρᾶς δύο πτερὰ εἶναι ὑπόμαυρα, τὰ δὲ λοιπὰ, γαλανὰ, κλίνοντα εἰς τὸ λευκόν· ὁ λάρυγξ, τὸ στήθος, καὶ τὰ πλευρὰ, ἀνοικτὰ μελαγχροῖ-
 γωπὰ κόκκινα, ἐστιλβωμένα με χρυσοῦν, πράσι-
 νον, καὶ βύσσινον· τὸ λοιπὸν μέρος ὑποκάτωθεν εἶναι ὑπόλευκον. Ἐχει δὲ μῆκος μὲν δεκαεξὶ δακτύλων, ἔκτασιν δὲ εἰκοσιτεσσάρων.

Τῶν περιστερῶν τούτων χαρακτηρὸς ὁ πλέον ἀξιοσημείωτος εἶναι ὅτι καὶ εἰς τὰς μετοικεσίας αὐτῶν καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἐπώασμοῦ συγ-
 κροτοῦν ἀπειράριθμα κοπάδια, συνιστάμενα καθὲν ἀπὸ μυριάδας μυριάδων καὶ χιλιάδας ἑκατομμυρίων. Τοιοῦτου ἀκατανόητου πλήθους ἡ ὑπαρξίς ἤθελεν εἶσθαι σχεδὸν ἀπίστευτος, ἂν δὲν ἦτον ἐπιβεβαιωμένη παρὰ τῶν πλέον ἀξιο-
 πίστων μαρτύρων.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἀποδημοῦν μᾶλλον εἰς ζήτη-
 σιν τροφῆς παρ' ἀπλῶς δι' ἀποφυγὴν τοῦ ψύχους. Εἰς τὰς περὶ τὸν Ὑδώνειον Κόλπον βορείους καὶ παγωμένας χώρας διατρίβουν μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ τὰ ταξιδίδια τῶν εἶναι τυχερὰ καὶ ἀτακτα. Τρεφόμεναι γενικῶς ἀπὸ βαλάνθης φηγοῦ, συχνάζουν φυσικὰ τὰς χώρας, ὅπου ὁ καρπὸς οὗτος ὑπάρχει ἀφθονότερος· συμβαίνει δὲ κάποτε, ἀφοῦ διόλου ἀναλώσωσι τὰ εἰς ἔκτε-
 ταμένον τι μέρος βαλανίδια, νὰ εὗρωσιν ἄλλο τι μέρος ἐξήκοντα ἴσως ἢ ὀγδοήκοντα μίλια μακρὰν, ὅπου τακτικῶς καταφεύγῃν τὸ πρῶτ', καὶ ὅθεν ἐπιστρέφουν τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ γενικὸν ἀναπαν-
 τήριον, τὸ περιέχον τὰς κοιτάστρας αὐτῶν. Αἱ κοιτάστραι αὗται εἶναι πάντοτε εἰς τὰ δάση, καὶ κρατοῦν ἐνίοτε μεγίστην ἔκτασιν. Ὁ δὲ τόπος, ὅποιον ἐκλέξῃ διὰ κοιτῶνα ἡ ἀπειράριθμος αὕτη συντροφία, παριστάνει θέαμα ἐκπληκτικόν. Ἡ

γῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας σκεπάζεται ἀπὸ κόπρον ἱκανοῦ βάθους,—διαφθείρονται ὅλα τὰ τρυφερὰ χόρτα καὶ χαμόκλαδα,—ἡ ἐπιφάνεια στρώ-
 νεται ἀπὸ μεγάλους κλάδους, κατασυντριβομέ-
 νους ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν ἐστοιβασμένων ἐπ' ἀλλήλων περιστερῶν,—καὶ τὰ δένδρα αὐτὰ κα-
 ταξηραίνονται διὰ χιλιάδας στρεμμάτων. Τὰ σημεῖα τῆς ἐρημώσεως ταύτης διαμένει πολλοὺς χρόνους, ἢ εἰς ἱκανοὺς τοιοῦτους τόπους μόλις ἐν φυτὸν ἀναβλαστάνει διὰ πολὺν καιρὸν μετέ-
 πειτα. Ὅταν πρῶτον ἀνακαλυφθῶσιν αἱ κοι-
 τάστραι αὐτῶν, ἔρχονται οἱ κάτοικοι τῶν περι-
 χῶρων ἀπὸ μακρυνὰ διαστήματα με τουφέκια, μακρὰ κοντάρια, ρόπαλα, ἀγγεῖα με θεῖον, καὶ ἄλλα διάφορα ἐξολοθρευτικοῦ ὄργανου, καὶ εἰς ὀλίγας ὥρας γεμίζουν πολλοὺς σάκκους, ἢ φορτό-
 νουν τοὺς ἵππους των.

Τῶν ἀποδημητικῶν περιστερῶν τὰ νεοσσο-
 τροφεῖα, ἡ μέρη ὅπου γεννοῦν, εἶναι πολὺ πλεόν
 ἐκτεταμένα ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου κοιτάζουν. Πα-
 ρετηρήθη ἐν εἰς μίαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν,
 τοῦ ὁποίου τὸ μὲν πλάτος ἦτο διαφόρων μιλίων,
 τὸ δὲ μῆκος σχεδὸν τεσσαράκοντα. Εἰς τὴν
 περιοχὴν ταύτην σχεδὸν ἕκαστον δένδρον ἔγχευεν
 ἀπὸ φωλεάς, ὅπουδῆποτε ἐσυγχώρουν τὴν κατα-
 σκευὴν αὐτῶν οἱ κλάδοι.—πολλάκις ἐν μοναδι-
 κὸν δένδρον περιεῖχεν ὑπὲρ τὰς ἑκατόν. Ἐφαί-
 νοντο δὲ κατὰ πρῶτον εἰς τὸ μέρος τοῦτο αἱ
 περιστεραι τὴν 10ην Ἀπριλίου, καὶ ἀνεχώρουν
 ὅλαι ὁμοῦ, μετὰ τῶν νεογνῶν, πρὸ τῆς 25ης
 Μαΐου.

Τὴν φωλεὰν αὐτῆς σχηματίζει ἡ ἀγρία πε-
 ριστέρα ἀπ' ὀλίγα ξηρὰ, λεπτὰ κλαδάκια, ἀμελῶς
 συνεπηγμένα, καὶ με τὸσον ὀλίγην κοιλότητα,
 ὥστε τὰ νεογνὰ ἐμποροῦν νὰ βλέπωνται ὑποκά-
 τωθεν, ἀφοῦ λάβωσι τὸ ἥμισυ μόνον αὐτῶν
 μέγεθος. Εἶναι δὲ τὰ νεογνὰ ταῦτα τὸσον πα-
 χέα, ὥστε οἱ Ἰνδοὶ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς
 διαλύουν τὸ πάχος, καὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ
 διὰ οἰκιακὰς χρείας ἀντὶ βουτύρου.

Εὐθύς ὅταν μεγαλύνωσι τὰ νεογνὰ, καὶ πρὶν
 ἀκόμη ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὰς φωλεάς των, ἔρχονται
 πολλάκις παμπληθεῖς συντροφίαι τῶν κατοίκων
 τῆς περιχώρου με ἀμάξια, ἄξινες, κραββάτια,
 καὶ μαγειρικά σκευῆ, πολλοὶ αὐτῶν συνωδευμέ-
 νοι ἀπὸ τὰς οἰκογενείας των, καὶ κατασκηρόνουν
 διὰ μερικὰς ἡμέρας εἰς τὰ ἀπειρα ταῦτα νεοσ-
 σοτροφεῖα. Λέγεται ὅτι ὁ θόρυβος εἰς τὰ δάση
 εἶναι τοσοῦτος, ὥστε νὰ ἐκφοβίσῃ τοὺς ἵππους·
 καὶ ὅταν τὶς ὁμιλῇ, δὲν ἀκούεται ποσῶς, ἐκτὸς
 ἂν φωνάξῃ δυνατὰ μέσα εἰς τὸ αὐτίον τοῦ πλη-
 σίον του. Ἡ γῇ εἶναι κατεστρωμένη ἀπὸ κλα-
 δους συντριμμένους, αὐγά, καὶ νεογνὰ, με τὰ
 ὁποῖα παχύνονται ἀγέλαι χόρτων, ἐξεπιτήδες

ὁδηγοῦμεν εἰς τοὺς εὐμεγέθεις καὶ παραδόξους τοὺτους περιστερεῶνας. Πολύαριθμοι ἰέρακες, καὶ κάποτε ὁ φαλακραετός, περιπετώμενοι, ἀρπάζουν ἐκ τῶν φωλεῶν τὰς μάννας ἢ καὶ τὰ νεογνά μετὰ τὴν πλέον τολμηρὰν ἀναισχυντίαν. Ὁ λόκληρον τὸ δάσος παριστάνει ἀδιάκοπον ταραχῶδες τι θέαμα.—ἑωσοῦ φθάνει ὁ ὀφθαλμός, δὲν βλέπει τις εἰμὴ συνωθουμένας καὶ πτερυγίζουσας περιστεράς. Μιγνύεται δὲ ὁ θόρυβος τῶν πτερύγων αὐτῶν μετὰ τὸν συχνὸν κτύπον πιπτοῦσης ξυλικῆς· διότι οἱ ξυλοκόποι κατακόπτουν τὰ δένδρα ὅσα φαίνονται πλέον γεμάτα φωλεῶν, καὶ μηχανεύονται νὰ ῥήχνωσιν αὐτὰ εἰς τρόπον, ὥστε καταβαίνοντα νὰ ἐπαίρνωσι μαζὶ τῶν ἄλλα διάφορα. Ἡ πτώσις ἐνὸς μεγάλου δένδρου προξενεῖ κάποτε 200 περιστερίδια σχεδὸν ἰσομεγέθη μετὰ τὰς μάννας, καὶ παχύτατα.

Εἶπαμεν ἤδη, ὅτι αἱ ἄγριαι περιστεραιὶ συγχροτοῦν ἀπειράριθμα κοπάδια. Ὁ μέγας Ἀγγλαμερικανὸς ὀρνιθολόγος Οὐίλσον περιγράφει ἐν, τὸ ὁποῖον παρατήρησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἐνῶ ποτὲ ὑπήγαιεν εἰς τὸ Φραγκοφόρτον, (πόλιν τῆς Κεντικίας, μίᾳς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν), ἶδε περὶ τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσημέριον κοπάδιον περιστερῶν πολυαριθμότερον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖν ἕως τότε· ἐπετοῦσε πυκνότατον, διαφόρους στοίβας βαθύ, ὑπεράνω βολῆς τουφεκίου, μετὰ πολλὴν ταχύτητα καὶ σταθερότητα. Κατὰ τὸ πλάτος ἐκτείνεται ἀπὸ τὰ δεξιὰ εἰς τ' ἀριστερὰ ὅσον ἡμπόρει τις νὰ ἴδῃ· ἐφαίνετο δὲ πανταχοῦ πολυπληθέστατον. Περίεργος νὰ βεβαιωθῇ πόσῃ ὥρᾳ ἤθελεν ἐξακολουθεῖν ἡ διάβασις τοσοῦτου πλήθους, ἐκβαλε τὸ ὥρολόγιόν του, καὶ ἐκάθισεν. Ἐπρόσκεινεν δὲ ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν· ἀλλὰ βλέπων ὅτι τὸ θαυμαστὸν τοῦτο κοπάδιον, ἀντὶ νὰ ὀλιγοστεύῃ, ἠΰξανε καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν ταχύτητα, καὶ ἠναγκασμένος νὰ φθάσῃ πρὸ τῆς νυκτός εἰς τὸ μέρος ὅπου ὑπήγαιεν, ἐσηκώθη καὶ ἐξεκίνησε. Φθάσας εἰς τὸ Φραγκοφόρτον, τέσσαρας περίπου ὥρας ἀφοῦ πρῶτον ἶδε τὸ κοπάδιον, παρατήρησεν ὅτι ἡ πτερωτὴ στρατιὰ ἐπερνοῦσεν ἐτι ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῦ ἐξίσου πολυαριθμὸς καὶ ἐκτεταμένη. Κάμνει δὲ τὸν ἀκόλουθον περίεργον ὑπολογισμὸν ὁ κύριος Οὐίλσον. Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ στήλη ἦτον ἐν μίλιον πλατεῖα, (πιστεύει δὲ ὅτι ἦτο πολὺ πλατυτέρα), καὶ ὅτι ἐκινεῖτο ἐν μίλιον κατὰ πᾶν λεπτὸν, τέσσαρες ὥραι, ὁ καιρὸς ὅσον ἐξηκολούθει νὰ περᾷ, ἤθελαν κάμειν ὅλον τὸ μῆκος 240 μίλια. Πάλιν, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι πᾶσα τετραγωνικὴ ὑάρδα τοῦ κινουμένου τοῦτε σώματος περιελάμβανε τρεῖς περιστεράς, αἱ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τετραγωνικαὶ ὑάρδαι, πολυ-

πλασιαζόμεναι μετὰ τρία, ἤθελαν δώσειν 2,230,272,000 περιστεράς!

Εἰς τὰς Ἀτλαντικὰς λεγομένας Πολιτείας, μολονότι ποτὲ δὲν φαίνονται τόσον ἀπειράριθμοι, εἶναι ὅμως κάποτε πολυαριθμώτατοι, καὶ πλήθη αὐτῶν θυσιάζονται μετὰ πυροβόλα, μετὰ δίκτυα, καὶ μ' ἄλλα διάφορα ὀλέθρου ὄργανα. Εὐθὺς ἀποὺ γνωρισθῇ εἰς μίαν κωμόπολιν, ὅτι αἱ περιστεραιὶ πετοῦν πολυαριθμοὶ εἰς τὴν γειτονίαν, οἱ κυνηγοὶ ἐξέρχονται ἀγεληδόν· στήνεν δὲ τὰ δίκτυα εἰς ἀρμοδίους θέσεις, καὶ κάμνοντες ζωντανὰς τινὰς περιστεράς νὰ πτερυγίζωσιν ἐπὶ ῥάβδων ὥς νὰ εἶχαν καθίσειν ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐκλίνουν πολλὰς ἀπὸ τὸ διαβαῖνον κοπάδιον νὰ καταβῶσι καὶ νὰ φάγωσι τὸν ἀραβόσιτον, καὶ ἄλλας τροφάς, ἐπιτήδες ἐκεῖ διεσκορπισμένας· ἐνῶ δὲ καταγίνονται τοιουτοτρόπως, σύρεται σχοινίον τι, καὶ σκεπάζονται μετὰ τὸ δίκτυον.—κάποτε πιάνονται διαμιᾶς ἑκατὸν, διακόσιαι, ἢ καὶ τριακόσιαι. Ἐν τῇ μεταξὺ, ὁ ἀὴρ σκοτίζεται ἀπὸ εὐμεγέθη αὐτῶν σώματα, κινούμενα κατὰ διαφόρους διευθύνσεις· τὰ δάση βρῖνουν ἀπὸ περιστεράς, ζητούσας βαλανίδια· καὶ ἡ βροντοφώνησις τῶν πυροβόλων ἐξακολουθεῖ ἀδιάκοπος πανταχόθεν ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας. Σωροὶ αὐτῶν κοβαλοῦνται εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου πωλοῦνται ἀπὸ ἡμισυ δίστηλον ἕως ἐν ὄγδοον τοῦ διστήλου ἢ δωδεκάς· πανταχοῦ εὐρίσκονται περιστεραιὶ εἰς τὸ πρόγευμα, γεῦμα, καὶ δεῖπνον, ἑωσοῦ καὶ τῆνομα αὐτὰ καταντᾷ πλέον ἀγρία.

Ποσὸν ἀξιοθρήνητοι ὅσοι ἐγκωμιάζουν αὐτοὶ ἑαυτοὺς, ὅχι μόνον λαλοῦντες, ἀλλὰ καὶ γράφοντες! Τοὺς τοιοῦτους πρέπει ὅχι νὰ τοὺς περιφρονῶμεν, ἀλλὰ νὰ τοὺς λυπώμεθα· διότι ἢ μαίνονται, ἢ ἐφθασαν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς κενοδοξίας καὶ οἰήσεως. Ἀγιδιάζομεν, ἀκούοντες τινὰ περιαντολογοῦντα· ἀλλ' αἰσχυρόμεθα, ὅταν ὁ λογικὸς ἄνθρωπος καταντήσῃ τόσον ἄλογος, ὥστε ν' ἀνοίγῃ στόμα, ἢ νὰ πιάνῃ κονδύλιον, πρὸς ἔπαινον ἑαυτοῦ. Ἐγκωμιάζέτω σε ὁ πέλας, καὶ μὴ τὸ σὸν στόμα, ἀλλότριος, καὶ μὴ τὰ σὰ χεῖλι, λέγει ὁ σοφὸς Σολομών.

Ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶναι τόπος ὑγιεινὸς ἀκολουθεῖ ἐκ τοῦ ἐπομένου. Τὸ 1834 ἐβδομήκοντα ἐκ τῶν Λόρδων ἦσαν ἀπὸ ἐβδομήκοντα ἕως ὀγδοήκοντα χρόνων ἡλικίας, δηλαδὴ τὸ ἐν ἑκτον ὅλου τοῦ ἀριθμοῦ, ὅστις, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐπισκόπων, ἀναβαίνει εἰς 426. Ἀπὸ τοὺς ἐβδομήκοντα ἑνδεκα ἦσαν ὀγδοηκονταετῆς, ἢ καὶ γηραλέωτεροι.